

Народження поета

Раїса Троянкер

В тоскню ніч, коли в огні була дитина,
А в коморці скиглив чорний сетер, —
Билась в грудях жаху птиця синя
І в мені родилася поетка.
Сором, сором, о який пекучий сором.
Дитинча моє, ти все гориш,
Біля тебе, о моя маленька хвора,
Ще сумління є мережить вірш.
Страшно, страшно в темнім шарудінні ночі.
Біля ліжка бродить чорний кіт.
Моїм горем ситий до несхочу,
Розпахавсь по хаті менінгіт.
Цілу ніч з дитиною по хаті,
А в умі вставатимуть рядки...
Я тепер поетка, а не матір.
Але ніч нашіптує: покинь,
І слова одне за одним клеїть
Розгортає образів сувій
І встають чіткі рядки хореїв
У моїй гарячій голові.

1928